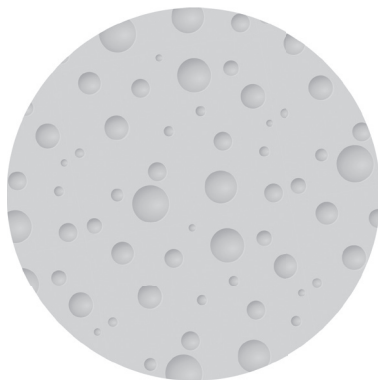

Elli Van Boxem

Say cheese!

KRUMMHOLZ

Breda / Antwerpen

Voor Charlotte de Monchy (1979-2024)

Zes maanden zonder was het eerste feelgoodboek dat ik ooit las. Ik ging toen door een moeilijke periode en koos het fleurige boek met het oog op pure ontspanning. Het boek bood me echter veel meer: troost en de hoop dat alles weer goed ging komen. Sindsdien las ik al haar boeken en ben ik verslingerd aan het genre. Een genre dat mijn leven totaal veranderde. Dank dank dank, Charlotte.

Hoofdstuk 1

‘This is your stop, miss.’

Anna stapt uit de bus en kijkt om zich heen. Over haar linkerschouder ziet ze een miniversie van een kerktoeren in een zee van groen. Ofwel heeft Blissworth een éénpersoonskerk, ofwel is ze toch zeker nog een kilometer of twee verwijderd van het dorpje dat haar nieuwe thuis moet worden.

‘Maar we staan midden in de natuur! Weet u zeker dat dit de stop is voor Blissworth?’

‘Het spijt me, maar Bob mag met de bus niet over het bruggetje dat naar het dorp leidt.’ De buschauffeur wijst naar een bouwvallige boog die even verderop bijna verloren gaat in een plooi van het landschap.

‘O. Ook niet erg praktisch.’

‘Een goeie raad van Bob, miss: begin er vooral niet over. Die brug heeft de generatiekloof in het dorp wijder gemaakt dan de rivier bij stormweer breed is.’ Hij haalt haar rugzak en koffer uit de bagageruimte.

‘Hm, oké. Nog dingen die ik absoluut moet weten?’

De man gooit zijn hoofd in zijn nek en zijn omvangrijke buik begint te schudden van het lachen. Na een paar seconden herpakt hij zich en schraapt zijn keel. ‘Veel succes in Blissworth, miss. Tot binnenkort.’ Hij steekt een hand op en sluit de deur.

‘Jee, bedankt voor de geruststellende woorden,’

mompelt Anna, terwijl ze kijkt hoe het heuvelige landschap de bus opslokt.

Ze hijst de rugzak op haar rug en dankt de Heer dat er wieltjes onder de ouderwetse XL-koffer zitten die ze bij haar ouders op zolder heeft gevonden. Met het leren riempje trekt ze het lange, smalle ding even als een onwillig huisdier achter zich aan, maar al snel komt ze erachter dat de minuscule wieltjes geen partij zijn voor de ruwe Britse ondergrond. De randen van de straat zijn afgebrokkeld en de vrijgekomen kiezels liggen als fiere individuen op het resterende wegdek te schitteren in de septemberzon, zonder nog enige gedachte te wijden aan hun oorspronkelijke, menslievende job en nu zelfs een gevaar zijn voor de voorbijgangers. Het kost Anna meer moeite om de koffer steeds weer overeind te zetten nadat die struikelt over een kiezel (elke twee meter), dan hem gewoon te dragen. Tegen de tijd dat ze het befaamde bruggetje bereikt heeft, staat het zweet haar in de oksels.

Het bouwwerk is geen wonder van veiligheid, ziet ze meteen: slechts enkele zware rotsblokken, niet door de beste stapelaar aan weerszijden van de brug opgehoopt, behoeden wandelaars voor een val in het lieflijk stromende riviertje. Aan het mos te zien liggen de rotsblokken er al een hele poos. Het muurtje dat ze vormen is niet meer dan zeventig centimeter hoog. Ze mag er niet te lang naar kijken of ze wordt duizelig – maar dit is toch precies wat ze zoekt? Avontuur, uitdaging, verrassing. Ze blaast haar pony uit haar ogen en heft de

onnoemelijk zware koffer weer van de grond. Had ze echt al die spullen nodig?

De hoofdstraat die naar het centrale plein van het dorpje leidt, is steiler dan de steilste straat die ze zich tot een minuut geleden had kunnen inbeelden. STEEP LANE leest ze op het straatbordje. *No shit*. Haar blik gaat langs de schilderachtige huisjes die er op het eerste gezicht allemaal eender uitzien: dikke kalkstenen muren, houten daken en minstens één dakraam (dat in meerdere of mindere mate recht staat). Wat moeten ze vanuit die kamer een indrukwekkend uitzicht hebben over de weilanden aan de overkant. Pas in tweede instantie ziet ze de verschillen tussen de huizen: de ramen en deuren zijn geverfd in verschillende natuurtinten en elk huisje is versierd met een ander soort struik die al dan niet voorzichtig tegen de gevel omhoog kruipt. Handig voor als je na een avondje uit jouw huis probeert te onderscheiden van de rest. En mooi, natuurlijk: sommige planten zijn getooid met felgekleurde einde-van-de-zomerbloemen. Op het hoogste punt van de straat staat het minikerkje dat bij elke stap normalere proporties aanneemt. Al is het niet te vergelijken met de Sint-Romboutskathedraal die om de hoek van Anna's Mechelse appartement stond.

Met veel gehijg en gepuf bereikt ze ten slotte de top van de heuvel, waar ze tot haar grote opluchting op het centrale dorpsplein en daarmee haar eindbestemming is gearriveerd. Ze ploft neer op een bankje, tegenover een vrolijk pand met blauwgeverfde raamkozijnen. Aan de hoeveelheid broden achter het raam te zien,

moet dat de bakkerij zijn. Mijn collega, denkt Anna. En meteen daarna: het is toch allemaal een beetje surreëel.

Als uit het niets komt een fazant haar richting uit gelopen. Een prachtexemplaar: Robin Hood had een veer van dit dier voor zijn hoed zeker niet afgeslagen. Anna steekt een hand uit naar de fazant, die maar al te graag ingaat op haar uitnodiging.

‘Niet doen!’ Een mollige vrouw loopt armzwaaiend naar Anna’s bankje, maar het is te laat: de fazant pikt venijnig in Anna’s hand.

‘Auw!’

De fazant schrikt en vliegt enkele meters weg.

‘Gaaf het, meisje?’ De vriendelijk ogende vrouw kijkt naar Anna, maar blijft met de handen wapperen om de fazant uit hun buurt te houden. Ze krijgt een bloesje van de inspanning. ‘Dat rotbeest is de nagel aan onze dorpsdoodskist,’ zegt ze, met een nijdige blik naar de prachtig gekleurde vogel die met een parmantig loopje het dorpsplein verlaat.

Ze pakt Anna’s hand om de schade op te nemen. ‘Het valt gelukkig wel mee. Henry heeft wel eens meer kwaad aangericht. Kom even binnen, dan ontsmet ik de wond voordat je een of andere vogelgriep oploopt.’

Anna volgt de vrouw door een piepklein souvenirwinkeltje naar een leefvertrek achterin.

‘Ik ben Lorna, trouwens. Ga jij bij Jack logeren?’

‘Jack?’

‘Van de Heathcock Tavern? Daar verblijven zo goed als alle rugzaktoeristen.’

‘Euh nee, ik blijf ietsje langer. Mijn naam is Anna Ravenschijn. Ik heb Julia’s kaaswinkel overgekocht.’ Ze kijkt naar de grond, bang voor Lorna’s blik: ze voelt zich opeens een vreselijke bedrieger. Wat weet zij nu van een kaaswinkel openhouden? Wat weet ze überhaupt van kaas? En hoe kan iemand in Blissworth haar ooit *au sérieux* nemen?

‘O, dat is geweldig nieuws! Kaas met crackers stond hier stevast op het menu als laatavondsnaack, maar sinds Julia er niet meer is – God hebbe haar ziel – zit het hele dorp ’s avonds ongemakkelijk op de bank. Een zakje chips is toch echt niet hetzelfde en die plastic supermarktkas is al helemaal niet te vreten. We zullen je komst officieel aankondigen op de volgende dorpsvergadering. Wacht maar af, de mensen zullen ontzettend blij zijn!’ Ze stopt haar medische interventie om Anna een knuffel te geven.

‘In mijn brief stond dat ik de sleutel kon ophalen bij de buurvrouw aan de rechterkant van de kaaswinkel. Zou jij me kunnen zeggen waar dat precies is?’ Anna’s stem klinkt bibberig na de hartelijke verwelkoming.

‘Goh, dat is niet zo makkelijk om uit te leggen. Ik zal het je moeten laten zien.’

Lorna neemt Anna’s hand, leidt haar naar de keuken en draait zich dan naar haar om. ‘Oké, we zijn er. Ik ben jouw nieuwe buurvrouw.’ Lorna moet zo aanstekelijk lachen om haar eigen grapje dat Anna niet anders kan dan meedoen. Het doet goed om te lachen en Anna beseft dat dit al veel te lang geleden is.

‘O, lieve schat, ik vind het nu al geweldig met jou in de buurt. En mijn dochter Josie gaat ook heel blij zijn met een buurvrouw van haar leeftijd. Laat me snel je sleutel pakken.’

Anna duwt een paar slierten klimop opzij en steekt de grote ijzeren sleutel in het sleutelgat van de ietwat gammele deur. De deur klemt en ze moet flink wrikken en duwen voor ze met een kreun de ruimte binnenvalt. Ogenblikkelijk drukt ze een mouw tegen haar neus: de geur van zweetvoeten is allesoverheersend. Ze rept zich weer naar buiten en gaat op het verweerde houten bankje zitten dat voor ‘haar’ winkelpui staat. De voordeur heeft ze wijd open laten staan, in de hoop dat de stank die maandenlang gevangen heeft gezeten zich snel vermengt met de frisse buitenlucht van de Cotswolds. De geur vindt al snel weer haar neusgaten. Zou er ooit iemand voor zijn plezier op dit bankje voor deze stinkwinkel zijn gaan zitten? Misschien enkel iemand die een hartaanval voelde aankomen. En dan nog. De geur kon toch niet zo sterk zijn geweest in Julia’s tijd, toch? Een nieuwe angst biedt zich aan. O nee, wat had ze gedaan? Anna probeert zich te herinneren wanneer ze voor het laatst een echte kaaswinkel is binnengelopen. Ze kan zich niet echt een beeld voor de geest halen waarin ze groter is dan een meter twintig. En die herinneringen van haar kleine zelve zijn jammer genoeg opgeslagen zonder geur. Volwassen Anna kocht haar kaas altijd gewoon in de supermarkt, plastic-smaak of niet. Ze had immers een druk leven... voordat de hemel op haar hoofd viel. Daarna had ze tijd zat,

maar toen was ze te ongelukkig om langer dan nodig buiten te willen zijn.

Nee, niet aan denken!

Ze veert overeind, voor een tweede poging om haar nieuwe thuis te verkennen. De geur is gelukkig al ietsje milder geworden, maar ze ziet nu dat de winkel een alle-hens-aan-dek-schoonmaakbeurt nodig heeft, plus twee lagen extra dekkende verf en nieuwe meubels die nog niet verzadigd zijn van kaasgeur. Pas daarna zal het weer een uitnodigende plek zijn.

Ze merkt nu ook dat de winkel geen koeltoog heeft. Dat heeft ze op de foto's blijkbaar gemist. Hopelijk is zo'n koeltoog niet te duur. Ze wil absoluut vermijden dat de kazen te fel gaan ruiken. Misschien moet ze bij het aankopen ook selecteren op geur. Echte stinkkazen zoals Reblochon of Chaumes komen er niet in, of de voetengeur is binnen de kortste keren weer van de partij. Ze vindt die soorten trouwens zelf ook niet lekker, dus ze kan er geen overtuigend verkooppraatje over verzinnen. Zo! Dat is toch al één knoop doorgehakt.

Van onder de openstaande voordeur komen een paar brieven piepen. Anna wandelt opnieuw naar binnen en sluit de deur. Daar vindt ze nog meer post. Alle enveloppen zijn geadresseerd aan Julia Thompson, de voormalige eigenares. Wat moet ze ermee? Nou ja, zorgen voor later: ze legt de brieven op het donkerhouten rek dat tegen de muur staat. Ze ademt diep in (door haar mond, welteverstaan) en opent de deur naar het woonvertrek. Ze heeft haar ogen onbewust gesloten om zich van nog meer teleurstellingen te vrijwaren,

maar als ze die opent moet ze toegeven dat het wel meevalt. Een beetje stoffig allemaal, maar niets wat ze met een doordeweekse schoonmaakbeurt niet kan oplossen. Twee sofa's staan gericht naar een haardvuur, de ene met een bloemetjes-, de andere met een ruitjespatroon. Samen vormen ze een charmant ????. Tel daar nog een oud salontafeltje bij (dat aan de kringen te zien al ontelbare kopjes thee heeft gedragen) en een Perzisch tapijt en daarmee is de hele woonkamer beschreven. Links ervan bevindt zich een allerschattigste keuken, ooit geschilderd in fris lichtblauw maar nu nogal verweerd ogend: het geeft een bepaald karakter aan de kastjes. Theekopjes in alle soorten en maten bengelen aan haakjes tegen de muur.

Plots slaat Anna twee vuisten voor haar mond en begint lichtjes te trappelen terwijl ze een piepend geluid uitbrengt. Daar is ze! Misschien wel de doorslaggevende reden om dit huisje te kopen: een donkerblauwe, authentieke AGA-stoof.

Bij het zien van de foto van de AGA in de online advertentie voor de kaaswinkel was Anna's hart voor het eerst in lange tijd sneller gaan slaan. Ze had (ook voor het eerst sinds lang) haar hoofd opgeheven van de sofa en haar vettige, ongekamde haar weggestreken om de glimmende stoof beter te kunnen bekijken. En nu, nog geen maand later, kan ze haar droomfornuis aanraken. Ze tilt een van de isolatiedeksels op en werpt een blik achter de ovendeurtjes. Ze haalt opgelucht adem en dankt Julia dat ze zo goed voor haar fornuis heeft gezorgd.

Gemiauw bij de achterdeur herinnert haar eraan dat de advertentie melding maakte van een bijbehorende kat. Als ze de deur opent komt een rood-gestreept exemplaar enthousiast naar haar toe gehuppeld, maar het dier deinst weer achteruit als het inziet dat Anna een wildvreemde is.

‘O, hallo jij.’ Anna buigt onhandig door de knieën. ‘Ik ben Anna.’

De kat kijkt haar vanop een afstandje aan. Haar oogjes lijken plots triest te staan, alsof ze met de komst van Anna beseft dat haar baasje echt niet meer terugkomt.

Ze ziet een halsbandje met een gouden hartje rond het kattennekje. In sierlijke letters staat er Missy in gegraveerd. Missy is niet bepaald een naam die Anna zou kiezen: ze was al een tijdje van plan geweest om zich een ‘Toulouse’ aan te schaffen. Misschien was dit wel het moment. Een kat is toch niet bepaald gehecht aan haar naam. Dat wist ze van haar vrienden: geen enkele van hun katten reageerde op hun naam.

‘Vind je het oké dat ik bij jou kom wonen? We kunnen ’s avonds samen op de bank hangen en vertellen over onze avonturen van de dag. *Just us girls*. Wat denk je, Toulouse?’

Als antwoord loopt de kat opnieuw de deur uit, springt door een kattenluikje in de aanbouw en verdwijnt tussen de beukenhaag die Anna’s tuin van die van Lorna scheidt.

‘Tot later, Toulouse,’ roept ze haar na.

Pas enkele seconden later beseft ze dat ze in een

veranda staat. De ruimte deed voor Julia duidelijk meer dienst als serre dan als een plek om te ontspannen. (Of misschien was in de weer zijn met planten wel haar manier van ontspannen. Niet iedereen is thuis zo'n lui wezen als ik, denkt Anna.) Overal staan bloempotjes en in de meeste ervan groeiden ooit plantjes. Ze onderscheidt tomaten- en paprikaplantjes, omdat er nog een paar verschrompelde vruchten aan hangen, en enkele dorre dwergzonnebloemen, hun ooit vrolijke kleur vervaagd tot een triest bruin.

Het begint lichtjes te schemeren en Anna voelt zich best uitgeput na de lange reis en de vele, nieuwe indrukken. Speciaal voor vanavond heeft ze een fles rode wijn en haar favoriete wijnglas ingepakt en helemaal de heuvel op gesleept (al wist ze toen niet dat die heuvel bestond, want anders was ze misschien toch voor een vliegtuigflesje gegaan). Als ze haar grote koffer opent, ziet ze meteen de glasscherven van wat ooit haar mooiste wijnglas was geweest. Haar ouders hebben het haar cadeau gedaan toen ze achttien werd. Anna was toen al maanden aan het zeuren om een glaasje te mogen meedrinken bij het avondeten. Haar naam stond er met sierlijke letters in gegraveerd. En nu is het stuk.

Als een taart die te vroeg uit de oven wordt gehaald, zakt Anna in elkaar en begint te snikken. Ze heeft al van zoveel afscheid moeten nemen... Dit kan er even niet meer bij. Het voorval wordt door haar onderbewuste gekaapt om alle opgekropte emoties van de laatste vierentwintig uur naar buiten te brengen.

Als haar zakdoeken doornat zijn en ook haar mouwen hun absorberende eigenschappen hebben uitgespeeld, neemt ze haar toevlucht tot een oude remedie: ze neemt de HOME SWEET HOME-theemok van het haakje, vult die voor drie-vierde met wijn, haalt haar laptop erbij en zoekt de bloemetjessofa op. Met haar vrije hand drukt ze op *play*. *Mickey's Kerstfeest* begint te spelen, haar toevluchtsoord sinds ze kind is. Tegelijkertijd belooft ze zichzelf om zich morgen te herpakken.

Hoofdstuk 2

Camille Bouchard kijkt vol verwondering naar het magische schouwspel dat zich boven haar bad afspeelt. De stoom van het warme badwater krult sierlijk tussen de zonnestralen die zich door de spleten van de luiken een weg naar binnen banen. Op de achtergrond zingt Deva Premal haar op zachte toon een spirituele boodschap toe. Een houten minibrugje over het bad brengt een tablet binnen Camilles handbereik. Ze swipet erop van rechts naar links, de foto's bekijkend die ze de afgelopen week van de omgeving gemaakt heeft. De ongerepte natuur spreekt tot de verbeelding, maar het zijn vooral de foto's van het pittoreske dorpje waar ze verblijft die haar bijzonder veel *likes* hebben opgeleverd. In de *comments* van haar Instagram werd er meteen gevraagd om een blogpost te schrijven over Blissworth, een verzoek dat met veel hartjes door andere volgers werd gesteund.

Ze had aan Jack, de uitbater van de Heathcock Tavern waar ze verblijft, gevraagd of het mogelijk was deel te nemen aan de volgende dorpsvergadering. Nog voor hij de kans kreeg om te vragen waarom dat haar interesseerde, had een man aan de toeg gezegd dat de *jolie française* altijd welkom was. Ned, Jacks hond, had enthousiast aan Camilles hand staan likken: die wilde haar er ook graag bij hebben.

Twee dagen later had ze met een vijftigtal mensen op het dorpsplein staan wachten totdat Jack het woord zou nemen: de pub-eigenaar deed blijkbaar ook dienst als een soort burgemeester van Blissworth. Ze vroeg zich af hoeveel mensen er eigenlijk woonden in dit afgelegen dorpje. Ze telde snel de huizen rondom het plein en de meer afgelegen *cottages* die ze vanaf haar positie op de heuvel kon ontwaren. Meer dan driehonderd zouden het er zeker niet zijn.

De zitting opende met een punt over het toegangsbruggetje dat te mossig en daardoor gevaarlijk was geworden.

‘We zouden eigenlijk al lang een nieuwe brug moeten hebben, maar goed, op zijn minst moet het mos worden verwijderd,’ had een oudere vrouw opgemerkt. ‘Op een keer breekt iemand van ons een heup.’

Er brak protest uit.

‘Melinda, je begrijpt toch wel dat het bruggetje de helft van ons inkomen oplevert? En het mos geeft het net de charme waar iedereen voor komt,’ zei een man die met een pintje tegen de gevel van de pub geleund stond.

Eind jaren negentig was de bus van een Amerikaanse filmploeg voor het smalle bruggetje gestrand. Omdat ze geen tijd hadden om nog helemaal om te rijden om de kust te bereiken voor het donker was, hadden ze besloten de scène met het huwelijksaanzoek op het pittoreske bruggetje van Blissworth in te bekijken. Een ingaving van het moment, maar *The Night We Met* werd een succes en het bruggetje legendarisch: hier was Cynthia Silverhorn ten huwelijk gevraagd door Dan

Simpson. Nadien werden ze ook in het echte leven een koppel en tot op vandaag zijn ze nog steeds het it-koppel van Hollywood. Sinds die film vindt elk verliefd stelletje het nodig om hier een foto te nemen. Tegenwoordig is het zelfs dé manier om aan al je Instagram-volgers te laten weten dat je relatie menens en *forever and ever* is.

‘Onze heupen zijn het kostbaarst. Wie is het met me eens?’

Een tiental rijpe handen ging de lucht in, elders klonk boegeroep.

‘Jullie hebben makkelijk praten als pensionado’s, met een inkomen van de staat!’

Die opmerkingen werden gevolgd door een discussie, die discussie werd gevolgd door een ruzie en ten slotte moest Jack de vergadering schorsen. De oudere mensen verdwenen in hun bekoorlijke huisjes en de werkende generatie ging de pub binnen en bestelde collectief een wildzwijnburger, de specialiteit van het huis. Slim gezien van Jack, had Camille gedacht, om de dorpsvergadering net voor het avondeten te houden, op het plein voor zijn pub.

Ze had zich aan de toog gezet en een verse muntthee besteld, het enige gezonde op de kaart, en was aan de praat geraakt met Stephen, de dominee van het dorpje. Ze had hem gevraagd wat er nog meer op de agenda van de dorpsvergadering had gestaan.

Stephen had zich over de toog heen gebogen om een bierviltje te pakken. ‘Dit was de agenda voor vandaag.’